

Mester Györgyi

Egérke és az új otthon

Egérke, mamája és számos testvérkéje, a sík mező kellős közepén, egy földbevájt üregben éldegéltek. Egészen addig, amíg meg nem kezdődtek a téli, havas esők. Már három napja egyfolytában szakadt, zuhogott az esővel kevert hódára. Eleinte a szomszjas föld még mohón beitta a jeges esőt, azonban félő volt, hogy az üreg hamarosan megtelik vízzel, befagy, és mindnyájan odavesznek.

Az egércsalád tagjai azon tanakodtak, mit lehetne tenni, amikor Egérkének eszébe jutott: új lakást kellene keresniük. Mivel testvérei között ő volt a legbátrabb, hát elindult föl, a felszínre, hogy új otthont keressen a családjának.

Kidugta fejét az üregből, és azonnal meglátta, hogy amíg ők odabenn vitáztak, az eső elállt. Hát még, amikor azt is megtapasztalta, hogy a Napocska eltolta arca elől hófoltos felhőpárnáját, egészen jókedvre derült. Biztos volt benne, hogy sikerül új, biztonságosabb lakhelyet találnia a szeretteinek.

Jókedvűen indult neki a nagyvilágnak. Ment, mendegélt, amikor hirtelen nagy akadály tornyosult elébe. A hatalmas vadászeb testét rövid, fényes barna szőr borította, nagy, lebbenő fülei ott hintáztak a pofája körül, nedves orrával derekasan szimatolta őt, közben aprókat vakkantott. Egérke először ledermedt a rémülettől, majd nyaka közé szedte a lábát, és loholt, amerre csak látott.

Talán közben kis gombszemét is becsukta egy picinykét, mert váratlanul beleütközött valamibe. Egy erdőszéli, a viharos szél által földre döntött, hatalmas fatörzs volt, ami megállította. Korhadt, jégbordás ágai között búvóhelyet remélt, azért gyorsan alámászott. Mikor megnyugodott és kifújta magát, beljebb merészkedett a fatörzs belsejébe. Ahogy erőltette a szemét, egyszer csak locsolócsőként összetekeredett, ismeretlen jószágot pillantott meg. Az állat sziszegő hangot hallatott, és kétágú nyelvét is ráöltötte. Egérke hátat fordított az őt csúfolódva ijesztgető kígyónak, és kirohant a szabadba.

Szaladt, rohant a hófoltos avarban, ahogy apró talpacskáitól csak tellett, mígnem egy göcsörtös gyökérben felbucskázott. Miközben félelmét legyőzve nehézkesen feltápaszkodott, nagyot kordult a gyomra.

- *Muszáj valami ehetőt találnom* – gondolta. Szerencséjére, a fagyott falevelek alatt apró, megdermedt rovarokat talált, és pár szem magocskát is sikerült előkotornia, amivel megtömhette pici pocakját.

Továbbindulva, hegyes orrú és fülű, vörhenyes bundájú, lompos farkú állatot látott kibújni egy terebélyes fa, hóval borított gyökerei közül. Az állat körbe-körbe szimatolva osont be az erdő sűrűjébe. Egérke úgy gondolta, bizonyára vadászni készül. Majd megölte a kíváncsiság, hogy vajon jó tágas, biztonságot nyújtó búvóhelyet hagyott-e hátra a számára ismeretlen állat? A kíváncsisággal járó veszedelem ellenére, a hótakarón keresztül befúrta magát a fa gyökerei alá. Nem kellett csalódnia, szép kis búvóhely rejtőzött odabenn, de bizony lakott is volt. Mint a megdagadt kenyértészta az edényt, úgy kitöltötték az üreget a hópaplannal takarózó kis rókafiak. Egérke szomorú szívvel hagyta ott a kellemes odút, tudván, rókaanyó bizonyára nem szeretne lakótársakat, úgyis elegenden vannak már odabenn.

Közben besötétedett, és szép csöndben leszállt az este. Az éjszakát egy bokor alá kucorodva töltötte. Reggel kipihenten ébredt, és azonnal útnak is indult, hogy tovább keresse az egércsalád számára az új lakást.

Egyszerre csak árnyék vetődött rá, és elsötétült felette az ég. Egy kitárt, fekete-szürke szárnyú nagy varjú ijesztgette károgó hangjával. Egérke rohant, ameddig csak szusszal bírta, és észre se vette, hogy a menekülés lendülete egy füves domboldalra sodorta. A következő pillanatban a fű behorpadt alatta, és ő leesett egy földbevájt járatba. A jégbe dermedt fűszálak azonnal összeborultak fölötte, és őt is elrejtették üldözője elől. A földbevájt üreg hűvös volt, de száraz, és ami a legfőbb, tágas volt és lakatlan. Rég elhagyhatták korábbi lakói, hacsak nem maga az anyatermészet alkotta a tökéletes búvóhelyet. A meredek domboldal földjébe vájt járatban a jövőbeli lakóknak már soha többé nem kell félniük attól, hogy kimossa őket az eső, vagy betömíti az üreget a hó.

Egérke kimerészkedett az üreg szélére, és akkor váratlanul korábbi otthonukat pillantotta meg nem is olyan nagy távolságban. Milyen jó, hogy nem kell majd messziről költözniük!

Mégiscsak megérte a fáradságot, hogy világgá indult, új otthonot keresni a családjának. És közben még mennyi érdekes dolgot átélt. Lesz miről mesélnie az unalmas téli estéken a testvéreinek. Ebben a boldog tudatban indult haza, hogy családjával a jó hírt tudassa, megvan az új, biztonságos otthonuk - és még nem is kellett érte a fél világot bejárnia, csak egy kicsit elkalandoznia a szomszédba.